

OZVĚNY Z ORATOŘE 1/2019

OBSAH:

Stolní tenis na Majáku	3
Podzim s mažoretkami	4
Turnaj ve stolním fotbálku	5
Sociální pedagog	6
15. ročník Vánočního turnaje rodinných dvojic ve stolním tenise	7
Mikuláš na Šumbarku	8
Sněhová nadílka na zahradě střediska Maják	10
Vánoční besídka	11
Tříkrálová sbírka	12
Uzdravení a zázraky v současnosti. Proč ne?	13
Expedice LH 19	14
Poděkování	15
Vzpomínka na Jendu Hurníka	17

STOLNÍ TENIS NA MAJÁKU

Stolní tenis má na Majáku dlouholetou tradici a vždy patřil mezi velmi oblíbené sportovní aktivity. Nelze se tedy divit, že i mezi současnou „majákovskou generací“ kluků a holek je tento sport velmi populární, což dokazuje pravidelná účast našich svěřenců na turnajích a sportovních akcích.

Na jeden takový turnaj jsme se sešli brzy ráno 24. 11. 2018 na nádraží v Havířově a nastoupili na vlak směr Ostrava, kde jsme chtěli poměřit své síly s konkurencí. Memoriál Bohumila Vavroše, jak se poslední turnaj ročníku nazývá, přilákal mnoho účastníků z Ostravy, Havířova, ale i Brna a Prahy. Hned po příjezdu nám bylo jasné, že obstát v takto silné konkurenci bude opravdu velkou výzvou pro všechny naše účastníky. Hrál se ve třech věkových kategoriích – mladší žáci, starší žáci a dorost. Sobotní dopoledne a část odpoledne patřila dvouhram, poté následovaly čtyřhry, které pokračovali až do večera. Po skončení všech zápasů byli vyhlášeni vítězové turnaje. Nás těší zejména úspěch v kategorii mladších žáků, kde se nám podařilo vybojovat krásné 2. místo a tedy stříbrnou medaili.

Všechny děti si turnaj moc užily, což dokládá jejich poctivý přístup. Jejich zájmu si velmi vážíme. Je pro nás závazkem do budoucna a zároveň dobrou zpětnou vazbou. My jim na oplátku děkujeme za vzornou a úspěšnou reprezentaci Majáku.

Tomáš

PODZIM S MAŽORETKAMI

Od nového školního roku trénují ve středisku na Šumbarku tři celky mažoretek – Minimažoretky – nejmenší mažoretky, Kadetky mladší a Kadetky starší. Jsou rozděleny do těchto celků dle toho, co všechno už umí a jaké choreografie zvládnou. Na tréninky chodí opět dvakrát v týdnu a kromě toho se účastní také jiných akcí, pořádaných pro mažoretky. Prvním vystoupením mažoretek bylo vystoupení na Dni poskytovatelů sociálních služeb města Havířova hned v září.

Další společnou akcí bylo Korálkování s přespávačkou pro všechny Kadetky, které se uskutečnilo poslední týden v září. Sešly jsme se nejdříve na tréninku a zopakovaly si všechny choreografie, pak jsme šly do Domečku a nachystaly vše potřebné k přespání a tvoření

z korálků. Holky tak mohly strávit poslední podzimní dny společně u tvoření. V pátek ráno hned po snídani jsme začaly vyrábět různé obrázky z korálků, které jsme pak zažehlovaly. Mezitím jsme ještě stihly vyrobit veliký podzimní strom, který zdobí přízemí našeho Domečku a podzimní věnečky a košíky, které jsme také vystavily v Domečku. Společně jsme vybraly ty nejhezčí obrázky z korálků a odměnily jejich autorky. Před obědem jsme šly ještě na procházku a udělaly si společnou fotečku.

Eva

TURNAJ VE STOLNÍM FOTBÁLKU

V listopadu začaly plískanice, a proto se většina programu uskutečňuje uvnitř klubu. 11. 11. se na pobočce Maják uskutečnil turnaj ve stolním fotbálku. Stolní fotbálek patří u nás na středisku k nejoblíbenějším sportovním aktivitám. Turnaje se zúčastnily starší a mladší děti. Hráči zápolili vyřazovacím způsobem na dva sety. Ti, kteří se turnaje neúčastnili aktivně, povzbuzovali své kamarády. Do semifinále postoupili děvčata a jeden chlapec. Nakonec celý turnaj vyhrál Filip Šulc. Na druhém místě se umístila Laura Navrátilová a na třetím místě Anetka Labudková. Vítězové dostali medaile. Všichni se těší na další turnaj.

Nikol

V Církevním středisku volného času sv. Jana Boska na pobočce „Maják“ v Havířově Šumbarku pracuje vedle pedagogů volného času také zaměstnanec na pozici „sociální pedagog“. Jeho úkolem je kromě běžných pedagogických a výchovných činností také výkon tzv. sociální práce, která se od práce pedagogické podstatně liší. Tato práce je především zaměřená na podporu vzdělávání sociálně znevýhodněných dětí, ochranu dětí zneužívaných, zanedbávaných a traumatizovaných. Zaměřuje se především na včasné odhalení takto ohrožených dětí a také zejména na prevenci obtíží v oblasti jejich chování. Při své práci spolupracuje proto s obcemi, zdravotnickými zařízeními, policií, soudy, státními zastupitelstvími a dalšími zainteresovanými orgány a organizacemi. Vytváří rovněž podmínky pro navázání kontaktu a pomáhajícího vztahu s rodinami těchto dětí. Koordinuje doučování, čímž poskytuje pomoc rodinám, ve kterých nejsou podmínky pro domácí přípravu žáků do školy. Nedílnou součástí práce sociálního pedagoga je také sociálně právní poradenství a sociální terapie. Pro lepší názornost bychom tento složitý výraz, který se odborně v sociální práci nazývá situační intervence, mohli předefinovat na běžné povídání s dětmi o jejich problémech ve škole i doma, jejich trápeních i láskách. Velmi důležité při této práci je proto získání naprosté důvěry u těchto dětí. Pak už není problém, aby se dítě pracovníkovi svěřilo, čímž může být zabráněno dalším následkům a traumatům. Velmi osvědčenou metodou při práci s dětmi je zavedení tzv. pozitivní motivace formou odměny, kterou si dítě zvolí samo, např. za splnění nějakého úkolu. Velmi důležitá je pro tyto děti také pochvala a povzbuzení ze strany všech pracovníků za snahu, jelikož často tyto děti ve svém cíli postupují jen po malých krůčcích. Ve shrnutí činnosti sociálního pedagoga bychom mohli tedy s jistotou říci, že jeho hlavním posláním, je stejně jako poslání celé organizace, pro děti vytvářet kvalitní, přátelské a bezpečné místo, kde mohou smysluplně trávit svůj volný čas v duchu odkazu sv. Jana Boska, po kterém celá organizace získala své jméno.

Zlatka

15. ROČNÍK VÁNOČNÍHO TURNAJE RODINNÝCH DVOJIC VE STOLNÍM TENISE

Máme za sebou oblíbený Vánoční turnaj rodinných dvojic ve stolním tenise. Už je to 15 let, co tento turnaj pořádáme. Letos se zúčastnilo 25 rodinných dvojic. Přijeli jak mladí, tak staří, ale nejdůležitější bylo, že byla zábava a hrál se stolní tenis.

První stupeň se hrál ve tří- a čtyřčlenných skupinách. Nejprve si proti sobě dvojice zahrály čtyřhru a poté se hrály dvouhry. Během základních skupin také probíhal doprovodný program. Naši dobrovolníci, kteří se vyklubali z klientů navštěvujících naše středisko, se v herně starali o zábavu. Účastníci si mohli zahrát hru jenga, nebo curling, zkusit porazit našeho tradičního účastníka turnaje, neporazitelného stolního tenistu, zahrát si piškvorky nebo wey-kick fotbal. Za každou zvládnutou disciplínu pak dvojice získala, podle toho, jak byla šikovná, lístky do tomboly. V jídelně navíc bylo připraveno několik deskových her, kterými si účastníci mohli ukrátit volnou chvíli. Po skončení základních skupin se losovala již zmíněná tombola. Rozdávaly se samé zajímavé věci. Po skončení tomboly se rozběhly

zápasy, ve kterých se bojovalo o přední umístění jak v hlavní soutěži, tak ve dvou vedlejších soutěžích poražených. Letos jsme poprvé vyzkoušeli nový model, ve které se hrály místo dvou, tři soutěže, aby měli i amatéři šanci vyhrát nějakou odměnu. K vidění byly jako každý rok pěkné zápasy a byly napínavé až do konce. Turnaj skončil vyhodnocením prvních tří dvojic ve všech třech soutěžích.

Turnaj byl opět velice povedený a probíhal v poklidné a veselé vánoční atmosféře. Kdo nevyhrál, tak se alespoň zabavil v doprovodném programu, nebo si mohl dát v bufetu skvělé klobásy, zelňačku, něco na zapití, bramborový salát, nebo si osladit život nějakou sladkostí.

Jirka

MIKULÁŠ NA ŠUMBARKU

Také letos nemohl chybět na našem středisku Mikuláš v doprovodu anděla, čerta a čertice. Všechny děti se už nemohly dočkat Mikulášské nadílky a měly připravenou písničku nebo krátkou a veselou říkanku.

Nejprve se děti podívaly na známou českou pohádku Anděl Páně 2. Pak si zaskotačily v tělocvičně během Mikulášské vybíjené. Také je velice zaujalo vystoupení střediskového kroužku Taekwonda, kde si děti na závěr vyzkoušely vykopávání do lapy.

Hlavní program byl slavnostně zahájen dole v herně vystoupením naší nové smíšené taneční skupiny, pak následovalo krátké vyprávění ze života biskupa Mikuláše a další vystoupení neméně úspěšné taneční skupiny děvčat pod vedením nové, zkušené a velice šikovné lektorky Ivanky.

Pak sál náhle potemněl a ozvaly se strašidelné zvuky z pekla. Po chvíli vyběhli dva čerti (tedy spíš čert a čertice). Některé děti se docela bály a jiné zase smály. Světlo přinesl až příchod Mikuláše s andělem, který přikázal čertům, aby byli zticha. Sám se ujal slova, četl z listiny hříšníků a jmenovitě je povolával, aby odčinili své hříchy přednesením básničky nebo písničky. Navíc je odměnil sladkostmi. Samozřejmě, že se dostalo na každého a všechny děti odcházely radostně domů.

Erika

SNĚHOVÁ NADÍLKA NA ZAHRADĚ STŘEDISKA MAJÁK

Už od rána hustě sněžilo. Zahrada i stromy byly krásně pokryté sněhovou peřinou. Děti, které odpoledne přišly na kroužky do Majáku, to lákalo ven. Jen co se jim otevřely dveře na zahradu, děti vystartovaly s nadšením ven. Na zahradě se děti koulovaly a postavily krásného sněhuláka.

Byli jsme celí promočení, ale sněhovou nadílku jsme si na Majáku moc užili.

Jana

VÁNOČNÍ BESÍDKA

V rámci umeleckých záujmových útvarov prebehlo v stredisku na Meste vystúpenie usporiadané formou Vianočnej besiedky.

Deti si pod vedením pedagógov Nikol a Markét pripravili tanečné vystúpenie, flautové duo a spevácko-dramatické číslo, pre tých najdrahších, pre rodičov, súrodencov, babičky, dedkov a samozrejme aj pre deti zo strediska. Detičky sa predviedli v rôznych tanečných štýloch ako: Cheerleaders, kde tancovali s ponpónmi a mažoretkovskými paličkami, ďalej Zumba, ktorá je spojenie latiny a aerobiku.

Krásne zvládli choreografiu z krúžku Hip Hop a náročnejšie prvky v choreografii Avatar, z krúžku Show dance, v ktorom sú obsiahnuté rôzne tanečné štýly ako scénický, jazzový tanec a pod. Zo spevácko-dramatického krúžku predviedli milú scénu s názvom: Sneží, sneží. Celé vystúpenie dopadlo krásne, na začiatku mali deti pochopiteľne trému, ktorú napokon prekonal a každý tanec si užili. Rodičia boli milo prekvapení, čo všetko ich deti zvládli.

Nakoniec si pred odchodom mohli rodičia a deti zakúpiť za symbolický poplatok lahodné občerstvenie v podobe štrúdlu a cukrovíčka a ešte chvíľočku rozjímať nad skvelými výkonmi v tento krásny predvianočný čas.

Nikola

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Dne 5. 1. 2019 se také na Šumbarku uskutečnila Tříkrálová sbírka. Ujaly se jí dobrovolnice, které nám pomáhají více než 2 roky.

Začaly jsme v 8 hodin ráno, kdy se dobrovolnice oblékaly

do „královského šatu“ a dávaly si koruny na hlavy. Už se nemohly dočkat, až budou zpívat přede dveřmi, ale jakmile jsme vyšly ze střediska, sněžilo tak silně, že jsme byly rády, když jsme došly k prvnímu paneláku a schovaly se před sněhovou bouří. Začaly jsme obcházet dveře za dveřmi, ale lidé ze začátku moc neotevírali. Asi jsme chodily příliš brzy ráno. Po dvou hodinách koledování začali lidé otvírat a byli velice potěšení, že viděli po roce tři krále. Také dávali

štedré částky do kasičky, kterou nosil na krku sám král Baltazar. Po dlouhém chození a zpívání u dveří jsme se vrátily nazpět do střediska, kde jsme se pěkně ohřály a napily teplého čaje. Tuto sbírku jsme rády podpořily, protože výtěžek byl věnován na dobročinné účely. Doufáme, že jsme tak alespoň trochu pomohly pomáhat potřebným lidem.

Barča

UZDRAVENÍ A ZÁZRAKY V SOUČASNOSTI. PROČ NE?

V Novém zákoně často čteme o zázracích a uzdraveních, která vykonal Ježíš Kristus. Mnohdy už nás to vůbec neudivuje, že Boží syn konal takovéto divy. V kostele o tom přece posloucháme čtení už mnoho desetiletí (podle toho, jak staří jsme).

Úplně však zapomínáme na to, že Bůh nám křesťanům také dává svou moc. Může si nás použít jako nástroj pro uzdravení nemocných nebo pro konání jiných zázraků v našich životech.

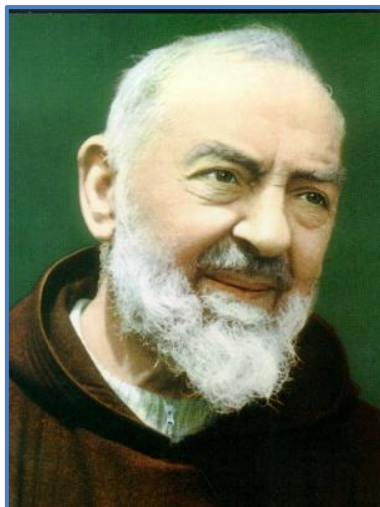
Do poštovní schránky dostávám magazín katolické charismatické obnovy Effatha a v posledním čísle je moc povzbudivý článek o františkánech, kteří se prostou modlitbou přimlouvají za nemocné a dochází k četným uzdravením. Lidi to udivuje, ale bratři ukážou na Bibli a říkají: „My děláme pouze to, o čem se tady píše.“ **Boží láska je zjevná. Ale chce po nás, abychom šli do rizika a řekli „ano“, abychom s ní spolupracovali.**

Jakou sílu může mít přímluvná modlitba, svědčí také vyprávění o podivuhodném světcu otci Piovi z Pietrelciny. V loňském roce uplynulo sto let od jeho stigmatizace a 50 let od jeho narození pro nebe. Během 2. světové války po 8. září 1943 se na jihu Itálie vyskytovali piloti angloamerického letectva, kteří měli za úkol uskutečňovat pravidelné nálety na italské území. Opakovaně byli svědky neuvěřitelného úkazu. Vždy, když se blížili do oblasti San Giovanni Rotondo (dále jen SGR), kde se nacházel kapucínský klášter, uviděli na nebi postavu jakéhosi mnicha, který jim rozpřaženýma rukama s ranami v dlaních zabraňoval shodit bomby. Na toto městečko nedopadla jediná bomba. Po návratu na základnu piloti vyprávěli, co viděli, ale velitelé se jen nevěřicně smáli. Velící generál se rozhodl letět s jednotkou bombardérů, která měla zničit německý vojenský sklad v SGR. Jakmile se přiblížili k určenému cíli, na obloze se opět ukázala postava mnicha. Bomby samovolně vypadly z letadel a dopadly někam do lesů. Letadla se otočila směrem k návratu, a to bez zásahu ze strany pilotů!

Po návratu na základnu někdo sdělil generálovi, že v SGR žije stigmatizovaný řeholník a možná v tom má prsty... Po válce se generál v doprovodu některých pilotů vydal do kapucínského kláštera. Jakmile vstoupil do sakristie, uviděl skupinu kněží, mezi kterými ihned poznal toho, který mu zastavoval letadla. Otec Pio mu řekl: „Tak ty jsi ten, co nás tu chtěl všechny vyhodit do povětří!“ Pohled a slova otce Pia generálem hluboce otřásla. Padl před ním na kolena. Stali se pak přáteli. Generál (původně evangelík) se nechal přijmout do katolické církve.

Nebojme se svoji víru v Boží moc prožívat každodenně i ve svých životech. Můžeme tak měnit, uzdravovat svět.

Jana

EXPEDICE LH 19

Tak jako každoročně jsme i letos uspořádali víkendovku s plánovaným výstupem na Lysou horu. Tentokrát jsme ovšem trasu změnili z důvodu možného nebezpečí pádu větví či stromů ve vrcholových polohách Beskyd. Místo toho jsme zvolili náhradní variantu, kterou se stala trasa z Hrádku přes chatu Filipka do Návsí. Ještě před sobotním výletem nás ovšem čekal páteční večerní program, kdy jsme postupně zvládli výbornou večeři, týmové aktivity, společnou vybíjenou, zpívání při kytáře a film na dobrou noc ☺. Ráno bylo poněkud chladné, ale s jasnou oblohou a postupně hřejivým sluníčkem. Naplánovanou trasu jsme zvládli bez větších problémů a počasí bylo skutečně nádherné. A vzhledem k tomu, že sněhu bylo všude kolem celé kupy, tak si děcka v něm dosyta zařádila. Jen chata Filipka byla

poněkud přecpaná, tak se v ní někteří ani moc neohřáli. Ale o to více si užili venkovní vzdoušek☺. Na zpáteční cestě jsme aspoň párkrát využili lopaty při sjezdu dolů, a pak už jsme se jen hřáli v nádražní hale při čekání na vlak a těšili se na další podobnou akci.

Bobr

PODĚKOVÁNÍ

Před více než deseti lety jsem nastoupila do střediska jako řadový pedagog. V té době jsem totiž přišla o práci. Po krátkém čase jsem dostala nabídku vést tým lidí jako vedoucí střediska na Městě. Za tu dobu se vystřídalo v našich řadách několik lidí. Chodili k nám studenti na praxi, někteří pak u nás zakotvili jako externisté. Po celou dobu ale se mnou pracuje kolega Jirka, který je zároveň mým zástupcem. Umíme se s dětmi radovat, učit se, i hrát si. Známe jejich

radosti i starosti. Vracejí se k nám jako dobrovolníci a pomáhají. Většina z nás má své povolání jako koníčka. Pořádáme pro děti pravidelnou činnost, zajímavé akce, víkendovky, sportovní turnaje, příměstské tábory a mnoho dalších.

Jsme zapojeni do různých projektů, které vyhláší ministerstva, projektů evropských a přeshraničních, díky nimž jsme si mohli dovybavit středisko. Do dneška máme navázanou spolupráci se základní školou v Pruchnej z Polska, kdy se dvakrát ročně setkáváme. Spolupracujeme také s Magistrátem města Havířova, kde se každoročně na náměstí účastníme vánočních a velikonočních dílniček, dne Země či veletrhu poskytovatelů sociálních služeb pro veřejnost. Je toho poměrně mnoho, čím se zabýváme, co nabízíme, a já jsem velmi ráda, že mám kolem sebe takový tým lidí, na které se mohu vždy spolehnout. Všechny akce jsou náročné na čas a mnohdy se pořádají o víkendech.

Všichni kolegové vždy ochotně přiloží ruku k dílu. Mají nové nápady a velkou chuť a schopnost je uskutečnit. Dobře se mi s nimi pracuje a jsem ráda za všechny, kteří tu pracovali a pracují.

Jako vedoucí střediska bych jim ráda tímto poděkovala za všechno, co dělají pro děti a co jsme spolu zažili.

Anička, vedoucí střediska Město

VZPOMÍNKA NA JENDU HURNÍKA, SPRÁVNÉHO SALESIÁNA A DOBRÉHO ČLOVĚKA

Jendu jsem poznal před více než 35 lety někdy v době totality. Jako 13 letý kluk jsem ho vnímal jako člověka, který se neustále usmívá, má dobrou náladu, je stále v akci a pohybu a společně se svým bratrem Václavem, kterému se říkalo „stín“ zajišťovali materiálně technické zabezpečení chaloupek a různých akcí. Neustále byl k dispozici za volantem v jakoukoliv denní i noční dobu. Auto plné konzerv, batohů, knížek a věcí, které bylo třeba rozvést a dovést na určená tajná místa. V době své vrcholné činnosti zvláště o prázdninách připojovali bratři Hurníkové k bílé Škodě 120 i plný přívěsný vozík, jak my na Ostravsku

říkáme různých „bebechů“ a „tepichů“, na kterých se spalo na chaloupkách místo na karimatkách. Ty v době totality pro chudé kluky nebyly k mání.

Později jsem se dozvěděl, že je syn Dona Boska, salesián a dokonce, že studuje tajně na kněze. Jak to všechno stíhal při svém zaměstnání stavebního technika je mi dodnes záhadou. Jenda nebyl studijní typ, spíše praktik, člověk pro každé počasí a k dispozici pro druhé a pro dílo sv. Jana Boska. Nikdy jsem ho neviděl našťvaného, měl nekonečnou trpělivost s námi kluky a to i tehdy, když jsme si z něho utahovali a zlobili ho. Na akcích i v oratoři byl vždy tam, kde byli mladí, kluci, děti, dělal pravou don Boskovu asistenci, byl neustále přítomen mezi mladými, hrál s nimi ping-pong, i když to moc neuměl. Hlavně nechtěl, aby se mladí nudili a zaháleli. Vždycky přišel s nějakým nápadem činnosti a aktivitou.

Po revoluci působil jako motor provozu kolem don Boska v Ostravě. Vařil obědy pro civilní službu, sloužil jako kněz, zařizoval, kupoval, kapsy plné účtů a obrovský svazek klíčů v rukou. Fascinovala mě jeho prostota a upřímnost. Mnozí se nad něho mnohdy povyšovali a využívali ho, když sami byli leniví či pohodlní. Fungovalo to tak, že řekli Jendovi, a on to udělal za ně nebo zařídil. Není se co divit, že mnohdy jsme mohli vidět Jendu při mši svaté, jak se mu zavírají oči a klesá hlava. Býval v té době hodně unavený a odpočinku měl tak málo.

Jendovi vděčíme i za salesiánské dílo v Havířově. S tatínkem jezdili za dárce z Německa, najezdili statisíce kilometrů. Samotní andělé strážní museli jistě tuto dvojici v modré škodě Favorit doprovázet a chránit, že se za celou dobu nic nestalo. Jenda byl také průkopníkem mší svatých pro děti v kapli Panny Marie Pomocnice ve středisku Don Boska v centru města za Labužníkem. Používal dětské liturgické texty, takže děti odpovídaly a byly přímou aktivní součástí bohoslužby. Míval pro děti katecheze, kde moje dospělé děti dodnes vzpomínají, že jim jednou při kázání rozdával balónky z umělé hmoty, a že ho snad ještě někde doma mají. Obětavě a neúnavně jezdil sloužit mše svaté po různých táborech. Prostě všude tam, kam ho pozvali, přinášel Krista, úsměv a dobrosrdečnost.

Čas šel dále a Jenda působil i v jiných salesiánských komunitách a místech. Vyučoval na učilišti ve Vřesovicích, kde se učili takoví chlapci, kteří by se nikde jinde vyučit nemohli. Posledních více než 10 let strávil v komunitě v Teplicích. Pamatuji si, že na oslavy 200 let od narození Don Boska na Velehradě přijel se svou Felicií plnou věcí a mladých lidí a přivezl hlavolamy a rozdával ručně vyrobené dřevěné křížky. Do jejich výroby zapojil i tehdy skoro už stoletého salesiána patera Roba, aby měl pocit užitečnosti, nenudil se a dělal něco pro dobro druhých. Jendovo heslo bylo: „Pojďme spolu udělat něco pěkného pro Pána.“

Poslední rok života zápasil se zákeřnou nemocí, které nakonec 19. 12. 2018 podlehl a odešel do salesiánského nebe k Don Boskovi.

Snad vnuknutím Božím jsem v prosinci zavolal Alanovi a zeptal se, co je nového s Jendou? Říkal, no zrovna zítra ho mají převážet z Teplic do hospice sv. Lukáše v Ostravě. Říkal jsem „ufffff“, jestli tam půjdeš, tak ho pozdravuj. Taky se chci za ním někdy stavit. OK. Po zhruba 4 dnech, co byl Jenda už v hospici, jsem měl ve středu 19.12. silné nutkání splnit svůj slib a zajít ho navštívit. Přijel jsem kolem 14. hodiny, zašel na pokoj, kde Jenda ležel a měl už bolesti. Poznal mě a musel jsem dát ucho až ke rtům, abych slyšel otázku: „Jak se ti daří?“ Říkal jsem: „Jendo, dílo v Havířově jede dál, kaple funguje, děcka chodí, oratoř je plná. Vše, co jste s tatínkem vybudovali, funguje.“ Jenda zavřel oči. Pak je zase otevřel, zvedl pravou ruku a dal mi beze slov křížek na čelo. Poslední požehnání. Vnímál jsem to jako požehnání pro dílo svatého Jana Boska v Havířově a spojilo se mi to s požehnáním, které dal Don Bosko na smrtelné posteli svým salesiánům, když mu Michal Rua vedl ruku a chtěl, aby naposledy požehnal svým salesiánům. Bylo to silné. Poté jsem musel už odejít a v autě se vyplakat. Odpoledne obsluha hospice volala bratrovi Václavovi, ať přijede, že Jenda umírá. Byli přítomni někteří spolubratři salesiáni a Jendovi známí. Od půl šesté se modlili růženec, litanie a žalm, pak každý individuálně, ale Jenda už nevnímál. Nakonec ve 21:30 vydechl naposled.

Vím, že jsme získali mocného přímluvce v nebi. Stejně jako Vašek Filipec, který říkal: „Ať už živý nebo mrtvý, vždycky budu na Havířov myslet a podporovat ho.“ Tak i náš Jenda určitě svou mocnou přímluvou podporuje toto dílo pro opuštěnou a ohroženou mládež v Havířově.

Já tomu věřím.

Jindřich Honěk

PS. Doufám, že mu tam nahoře dali aspoň pořádné auto☺

OZVĚNY Z ORATOŘE

HAŠKOVA 1, HAVÍŘOV-MĚSTO TEL. 596 810 145 VYŠLO: 25.1.2019